

[Indenrigsministeren]

samlet plan som den, der ligger her i dag, vil der være mange ting, som man, hvis udviklingen i de forudgående 10 eller 20 år havde været anderledes, kunne have tænkt sig anderledes også i dag.

Når alt det tages i betragtning, er jeg ikke forurolet eller nervøs over den diskussion, der er foregået i dag.

En anden indledende bemærkning, inden jeg går til nogle specialbemærkninger til de forskellige indlæg, er den, at der er jo dele af disse lovforslag, som under alle omstændigheder, uanset hvad man måtte mene om andre dele af dem, nødvendigvis må gennemføres. Der må tages stilling til den juridiske status for Hald og for Hornbæk, der må tages stilling til betalingsordningerne, og der må også tages stilling til den styrelseslov, som er foreslået for rigshospitalet. Jeg siger det ikke for at antyde en opsplnitning i forbindelse med den kommende behandling. Jeg siger det som en indledende bemærkning for at erindre om, at der er nogle ting, folketinget ikke kan komme uden om at tage stilling til, simpelt hen fordi der skal en politisk beslutning til. Det gælder naturligvis især for hospitalerne i Hald og Hornbæk. Det kan ikke gå videre, som det går i øjeblikket. Medlemmerne har givetvis bemærket, at lovgivningen på de to punkter må have tilbagevirkende kraft, fordi de to institutioner ingen officiel status har fra den 1. januar 1980. Her er altså godt nok tale om et problemkompleks, hvor man kan vælge anderledes på et og andet punkt, end der er foreslået, men der er også tale om et problemkompleks, der indeholder nogle bundne opgaver, bundne på den måde, at der nu skal tages stilling til, hvordan man kan forestille sig at væsentlige dele af problemkomplekset her skal løses. Jeg siger ikke noget nyt for ordførerne og for medlemmerne i tinget ved det, jeg her siger, men jeg vil bare godt benytte lejligheden til at erindre om det.

Det, der er foreslået her, er det, som de organisationer, institutioner, kommuner, amtskommuner, hovedstadsrådet og de andre myndigheder, der har et væsentligt ansvar for sygehusudviklingen og sygehusplanlægningen i hovedstadsområdet, er nået frem til efter 5 års intensivt planlægningsarbejde. Det er derfor et totalresultat, som man efter min bedste overbevisning skal være meget varsom med at feje til side eller ændre ganske væ-

sentligt på. Jeg vil også godt advare imod, at man af veneration eller ud fra meget principielle synspunkter, som ikke rigtig kan holde, når man går ned i realiteterne og diskuterer de lægefaglige, de effektivitetsmæssige og de økonomiske problemer, viger for dem. Jeg siger det bl. a. med henblik på de bemærkninger, der er faldet omkring hospitalet i Hornbæk, ikke for at gøre det til et særlig stort problem, men jeg nævner det som et eksempel.

Jeg vil godt henvise til, hvad der står i bemærkningerne på side 5, refereret fra styringsgruppens indstilling netop vedrørende hospitalet i Hornbæk. Der står, at man ud over anlægs- og driftsudgiftsmæssige hensyn har lagt vægt på de overvejelser, der er indeholdt i redegørelsen om behandlingen af de særlige patientgrupper, der her er tale om. Det fremgår, at den optimale behandling kræver et meget differentieret pleje- og behandlingstilbud, og at der specielt vil være et meget omfattende behov for et nært samarbejde med en lang række lægelige specialer. Ved en overflytning af funktionerne til rigshospitalet vil mulighederne for at kunne imødekomme disse særlige krav til behandling og pleje være langt bedre end ved en forbliven i Hornbæk, og de behandlingsmæssige overvejelser må derfor klart pege på en overflytning som det bedste alternativ.

Jeg har ikke hermed sagt et eneste nedsættende ord om den virksomhed, der udøves i Hornbæk. Den er fortrinlig på det givne grundlag, men når man skal vurdere, om man skal udbygge og modernisere på stedet eller nybygge et andet sted – og det er den situation, der foreligger, ikke på det meget akutte, men på det lidt længere sigt – så er styringsgruppen for sit vedkommende endt med at foreslå, at man i stedet for at udbygge og modernisere på stedet over en årrække investerer pengene i et nybyggeri et andet sted, nemlig dér, hvor man har den direkte kontakt med de specialer, som hospitalet i kraft af sine særlige behandlingsopgaver har så forfærdelig meget brug for. Der er derfor tale om en anden situation end den, der foreligger for Halds vedkommende. For Halds vedkommende ligger det sådan, at der ikke på samme måde som i Hornbæk er tale om et betydeligt udbygnings- og moderniseringsbehov, og der er derfor ikke det samme valg mellem at investere betydelige summer på